

BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON

The book cover features a central figure, a woman with long dark hair, wearing a dark, form-fitting, futuristic suit. She is holding a small, curved blade in her right hand and looking off to the side. The background is a dramatic desert landscape under a large, pale blue moon. To the left, there are large, dark, organic-looking structures. To the right, there are industrial structures, including a large cylindrical tank and a complex of pipes and scaffolding, all set against a backdrop of intense orange and yellow flames or smoke. In the distance, several other figures are visible, some appearing to be in combat or observing. The overall atmosphere is one of a high-stakes, futuristic conflict in a harsh, alien environment.

SESTERSTVO
DUNE

Sesterstvo Duný

PRAHA 2012

Přeložila: **DANA CHODILOVÁ**

Brian Herbert, Kevin J. Anderson: Sesterstvo Duny

Vydání první

Copyright © 2011 by Herbert Properties LLC

Published by arrangement with Trident Media Group, LLC, New York

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2012 jako svou 1727. publikaci

Přeloženo z anglického originálu Sisterhood of Dune

vydaného nakladatelstvím A Tor Book, Published by Tom Doherty Associates,
LLC, New York v roce 2012

Český překlad © 2012 Dana Chodilová

Odpovědný redaktor Jiří Chodil

Korektorka Daniela Čermáková

Přebal a vazba © 2012 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2012 Steve Stone, represented by Artist Partners

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-587-2

BARONET

Praha 2012

**Brian Herbert
Kevin J. Anderson**

Sesterstvo Duný

Tato kniha je věnována zástupům příznivců Duny po celém světě. Vznik tohoto pozoruhodného vesmíru umožnila vaše obrovská podpora.

Díky nadšeným čtenářům Franka Herberta se *Duna* stala první knihou, která získala obě nejvyšší ocenění science fiction, cenu Hugo i Nebula. Později, když počet fanoušků vzrostl, staly se *Děti Duny* prvním sci-fi románem, jenž se dostal na seznam bestsellerů *New York Times*. Když se roku 1984 objevilo filmové zpracování Davida Lynche, dosáhl román *Duna* v tomto žebříčku prvního místa.

Dnes, téměř padesát let po původním vydání *Duny*, udržují fanoušci úžasný odkaz Franka Herberta stále naživu a dále čtou všechny jeho původní kroniky i naše nové romány.

PODĚKOVÁNÍ

Stejně jako u všech našich knih bychom rádi nesmírně poděkovali manželkám, Janet Herbertové a Rebecce Moestaové Andersonové za lásku a tvůrčí podporu. Chtěli bychom vyjádřit vděčnost i Tomovi Dohertymu z nakladatelství Tor Books, redaktorům Patu LoBruttovi z Tor Books a Maxine Hitchcockové ze Simon & Schuster a agentovi Johnu Silbersackovi z Trident Media Group. Kim Herbertová a Byron Meritt se neúnavně snažili zvýšit povědomí o románech Duny pomocí propagační práce, veřejných vystoupení i internetových stránek. Kevin by navíc rád poděkoval Mary Thomsonové za mnoho hodin přepisování a zkušebními čtenáři Diane Jonesové a Louisi Moestaovi.

Byla to doba géniů, lidí překračujících hranice vlastní představivosti a bádajících o možnostech své rasy.

HISTORIE VELKÝCH ŠKOL

Čekalo by se, že po porážce myslících strojů a vytvoření Ligy landsraadu, která nahradila Ligu vznešených, bude lidstvo žít v míru a prosperitě, ale bitvy teprve začaly. Nemáme-li vnějšího nepřítele, pouštíme se do bojů mezi sebou.

ANÁLY IMPÉRIA

Uplynulo třiaosmdesát let od doby, kdy byly v bitvě o Corrin zničeny poslední myslící stroje, načež Fajkán Služebník převzal jméno Corrino a ustavil se prvním imperátorem nového Impéria. Velký válečný hrdina Vorian Atreides se obrátil zády k politice a odletěl neznámo kam. Stárl jen nepatrně díky kúře na prodloužení života, kterou mu dopřál jeho otec, neblaze proslulý generál kymek Agamemnon. Vorianův někdejší pobočník Abulurd Harkonnen byl během bitvy o Corrin usvědčen ze zbabělosti a vyhoštěn na ponurnou planetu Lankiveil; tam také o dvacet let později zemřel. Jeho potomci ze svého nešťastného osudu dál viní Vorianu Atreida, byť se celých osm desetiletí neobjevil na veřejnosti.

Raquella Berto-Anirulová, jež přežila zhoubnou otravu a díky ní se proměnila v první Ctihodnou matku, přejala na planetě džunglí Rossaku metody téměř vy-

hlazených Čarodějek a vytvořila Sesterstvo, školu pro výcvik žen a zdokonalování jejich mysli i těla.

Gilbertus Albans, někdejší chránělec nezávislého robota Erasma, založil na venkovské planetě Lampadas jiný druh školy. Učí v ní studenty uspořádat si mysl jako počítače a proměňuje je v mentaty.

Potomci Aurelia Venporta a Normy Cenvy (jež zůstala naživu, byť ve značně pozměněné podobě) vybudovali mocné obchodní impérium Venport Holdings. Jejich vesmírná flotila používá Holtzmanovy motory k zakřivování prostoru a zmutované, kořením živěné kormidelníky k navádění plavidel.

Navzdory času, který uplynul od porážky myslících strojů, zuří na osídlených planetách dál antitechnologická horečka, mocné a fanatické skupiny si vynucují agresivní čistky...

Po tisíci let otroctví jsme konečně přemohli síly počítačové všemysli Omnia, a přece naše bitva ani zdaleka neskončila. Džihád Sereny Služebnice sice skončil, nyní však musíme pokračovat v boji proti zákeřnějšímu a náročnějšímu nepříteli – lidské slabosti pro technologie a pokušení opakovat chyby minulosti.

MANFORD TORONDO,
JEDINÁ CESTA

Manford Torondo už své četné mise přestal počítat. Na některé by nejradši zapomněl, jako na ten strašlivý den, kdy ho exploze rozerval na kusy a připravila ho o spodní půlku těla. Tato výprava však bude snadnější a nesmírně uspokojivá – vymytí další pozůstatky největšího nepřitele lidstva.

Válečné lodě strojů, ježící se chladnými zbraněmi, visely ve vesmíru vně sluneční soustavy a od trupů se jim odrážel jen slabý opar vytrácejícího se světla hvězd. Kvůli vyhlazení jednotlivých Omniových všemyslí se tato robotická útočná skupina nedostala na místo určení a obyvatelstvo sousední hvězdné soustavy Ligy si nikdy ani neuvědomilo, že bylo jejím terčem. Nyní flotilu objevili Manfordovi průzkumníci.

Ta nebezpečná nepřátelská plavidla, stále nedotčená, vyzbrojená a funkční, visela mrtvě v prostoru, dlouho po bitvě o Corrin. Pouhé opuštěné zbytky, lodě duchů

– ale přesto zvrácený hnus. A podle toho bylo třeba s nimi naložit.

Když se šest malých plavidel blížilo k těm mechanickým monstrům, otřásl se Manford jakousi primární hrůzou. Horliví stoupenci jeho služebnického hnutí přísahali, že zničí veškeré pozůstatky zakázané počítačové technologie. Nyní bez váhání obkličovali opuštěnou robotickou flotilu, jako se raci slétají na mršinu velryby vyvržené na břeh.

Z komlinky sousední lodi zazněl hlas mistra meče Elluse. Při této operaci letěl v čele a naváděl služebnické lovce k zákeřným robotickým plavidlům, která celá desetiletí visela ve vesmíru. „Je to útočná flotila pětadvaceti lodí, Manforde – přesně tam, kde předpověděl ten mentat.“

Manford, opřený v sedadle speciálně upraveném pro beznohé tělo, si pro sebe přikývl. Gilbertus Albans ho stále znovu udivoval duševní zdatností. „Jeho mentatská škola znovu dokázala, že lidské mozky předčí myslící stroje.“

„Lidská mysl je svatá,“ zarecitoval Ellus.

„Lidská mysl je svatá.“ Toho rčení se Manfordovi dostalo v jedné vizi od boha a mezi stoupenci služebnického řádu se velmi rozšířilo. Manford ukončil spojení a dál sledoval rozbíhající se operaci ze své menší lodě.

Mistryně meče Anari Idaho, sedící v kokpitu vedle něj, zaznamenala pozici robotických bojových lodí na monitoru a přišla s vlastním odhadem. Měla na sobě černošedou uniformu s emblémem hnutí na klopě, stylizovanou pečetí s krvavě rudou pěstí svírající symbolické strojní soukolí.

„Máme dost zbraní na to, abychom je zničili z dálky,“ mínila, „pokud moudře nasadíme výbušniny. Není třeba riskovat a vstupovat na paluby. Budou střeženy bojovými roboty a propojenými bezpilotními mechanismy.“

Manford vzhlédl k pobočnici a přítelkyni a zachoval kamennou tvář, i když ho pohled na Anari vždycky do-

kázal zahrát u srdce. „Žádné riziko neexistuje – všemysl je mrtvá. A já se chci na ty ďábly podívat, než je vyhladíme.“

Anari, oddaná Manfordově věci i jemu samotnému, to rozhodnutí přijala. „Jak si přeješ. Budu tě jistit.“ Výraz v jejím širokém nevinném obličejí Manforda přesvědčil, že se v jejích očích nemůže dopustit ničeho zlého, žádné chyby – díky tomu zanícení ho Anari horečně chránila.

Manford vydal rychlé rozkazy. „Rozdělte lidi do skupin. Žádný spěch – raději pečlivost. Ať mistr meče Ellus organizuje rozmisťování náloží na robotické lodě. Až s nimi skončíme, nezbude z nich ani kousek šrotu.“

Při jeho fyzickém omezení bylo sledování zkázy jednou z nemnoha věcí, které ho mohly potěšit. Myslící stroje kdysi ovládly planetu jeho předků Moroko, zabývaly obyvatelstvo, rozšířily ničivé nákazy a všechny zahubily. Kdyby jeho prapraprarodiče nebyli zrovna obchodně na Saluse Secundus, doplatili by na to taky a zahynuli by rovněž. A Manford by se byl nikdy nenarodil.

I když se to všechno odehrálo před několika generacemi, stejně myslící stroje nenáviděl a přísahal, že dál povede tažení proti nim.

Stoupence služebníků doprovázelo pět cvičených mistrů meče, vojenských vůdců lidstva, kteří zblízka bojovali s myslícími stroji během Džihádu Sereny Služebnice. V desetiletích po velkém vítězství u Corrinu si mistři meče vzali na starost čistky, vyhledávali a ničili všechny pozůstatky robotického impéria, jež našli rozptýlené po jednotlivých soustavách. Díky jejich úspěšné práci se takových reliktnů objevovalo méně a méně.

Když se služebnícké lodě dostaly mezi plavidla strojů, upírala Inari oči na monitor. Měkkým hlasem, vyhrazeným jen pro něj, se otázala: „Kolik podobných flotil ještě objevíme, co myslíš, Manforde?“

Odpověď byla jednoznačná. „Chci je všechny.“

Tyto mrtvé robotické bojové flotily představovaly snadné cíle, ale když se všechno správně zachytilo a odvysílalo, posloužilo to jako symbolické vítězství. Poslední dobou však začal Manforda trápit úpadek, korupce a svody, jež pozoroval v novém Impériu Corrinů. Jak mohli lidé tak rychle zapomenout na nebezpečí? Brzy bude možná muset obrátit zápal stoupenců jiným směrem a další nezbytné čistky nasměrovat mezi obyvatelstvo...

Mistr meče Ellus se postaral o organizační detaily, roztrídil robotické lodi a určil jednotlivým týmům konkrétní cíle. Pět služebnických lodí se přiblížilo k opuštěným plavidlům a připojilo se k jejich trupům. Pak si týmy prorazily cestu na paluby.

Manfordova skupina se vyzbrojila a připravila se naložit na největší robotickou loď. Trval na tom, že půjde také, aby spatřil dábla na vlastní oči, navzdory úsilí, jež to s sebou neslo. Nikdy se nespokojil s postáváním vzadu a přihlížením; byl zvyklý používat Anari jako své nohy i jako meč. Pro případ, že by se Manford chtěl pustit do boje, byl vždycky připraven masivní kožený postroj. Navlékla si ho na ramena, upravila si sedadlo za krkem, připevnila pásy pod pažemi a kolem hrudi a pasu.

Anari byla vysoká a fyzicky zdatná žena a kromě toho, že byla Manfordovi neochvějně oddaná, ho i milovala – viděl to pokaždé, když jí pohlédl do očí. Ale milovali ho *všichni* jeho stoupenci. Láska Anari byla jen nevinnější a čistší než cit většiny ostatních.

Lehce zvedla jeho beznohé tělo, stejně jako mnohokrát předtím, a umístila si ho na sedadlo za hlavou. Nepřipadal si jako děcko, když jí jel na ramenou; cítil Anari jako součást vlastního těla. Nohy mu roztrhala bomba jednoho stoupence technologií, která zabila Raynu Služebnici, svatou vůdkyni tažení proti strojům. Pár chvil předtím, než zemřela na zranění, mu požehnala.

Sukovští doktoři považovali za zázrak, že to všechno přežil, a bylo to tak: skutečně *zázrak*. Osud mu dopřál přežít ten strašlivý den. Navzdory fyzické újmě se Manford chopil kormidla služebnického hnutí a vedl ho s velkým zápallem. *Půlka člověka, dvojnásobek vůdce*. Zbylo mu pár kousků pánve, ale pod boky toho zůstalo jen málo; ale stále měl mysl a srdce a víc nepotřeboval. Jen své stoupence.

Zkrácené tělo přesně zapadlo do lůžka v postroji Anari, jel jí vysoko na ramenou. Naváděl ji drobnými přesuny váhy jako součást vlastního těla, jako prodloužení pod pasem. „Odes me k průlezu, ať jsme první na palubě.“

I tak byl ale odkázán na milost jejím pohybům a rozhodnutí. „Ne. Posílám dopředu tři muže.“ Anari nemínila nic riskovat. „Vezmu tě na palubu, teprve až ověří, že nehrozí žádné nebezpečí. Můj úkol chránit tě má přednost před tvou netrpělivostí. Půjdem, až se dozvím, že je to bezpečné, ani o chvíli dřív.“

Manford zaťal zuby. Věděl, že to myslí dobře, ale ta přehnaná starostlivost ho často rozčilovala. „Nechci, aby někdo podstupoval riziko místo mě.“

Anari vzhledla nahoru přes rameno a s milým úsměvem se mu podívala do tváře. „Jistěže budeme kvůli tobě podstupovat riziko. Všichni bychom pro tebe položili život.“

Zatímco Manfordův tým vstupoval na palubu mrtvé robotické lodě, pátral po kovových koridorech a hledal, kam umístit nálože, jeho vůdce čekal na vlastní lodi a vrtěl se v postroji. „Co našli?“

Neustoupila. „Až budou mít co nahlásit, nahlásí to.“

Konečně se tým ozval. „Na palubě je tucet bojových robotů, pane – všichni mrtví a deaktivovaní. Je tu nízká teplota, ale spustili jsme podpůrné systémy, abyste mohl pohodlně na palubu.“

„Já nestojím o pohodlí.“

„Ale dýchat potřebujete. Řeknou nám, až budou připravení.“

Roboti sice život udržující systémy nepotřebovali, mnoho jejich plavidel však jimi bylo vybaveno, aby se v nákladových prostorech dali převážet lidé. V posledních letech Džihádu přesunul Omnium všechna funkční plavidla do bojové flotily, přičemž budoval mohutné automatizované loděnice, které měly po tisících chrlít nové válečné lodě.

A přesto lidé vyhráli, obětovali všechno v zájmu toho jediného vítězství, na němž záleželo...

O půl hodiny později dosáhla atmosféra v lodi úrovně, v níž mohl Manford přežít i bez ochranného obleku. „Můžete vstoupit na palubu, pane. Objevili jsme několik vhodných míst pro nálože. A taky lidské kostry, pane. V nákladním prostoru bylo nejméně padesát zajatců.“

Manford ožil. „Zajatců?“

„Dávno mrtvých, pane.“

„Jdeme tam.“ Anari, konečně spokojená, sestoupila ke spojovacímu průlezu. Jel jí vysoko na zádech a připadal si jako nějaký dobyvačný vládce. Vzduch na palubě velkého plavidla byl pořád chladný a řídký. Manford se otřásl a chytil se Anari za ramena, aby chvění zamezil.

Znepokojeně si ho změřila. „Neměli jsme počkat ještě čtvrt hodiny, než se vzduch oteplí?“

„To není chladem, Anari – to je tím zlem ve vzduchu. Jak můžu zapomenout na všechnu lidskou krev, kterou ty nestvůry prolily?“

Na palubě tlumeně osvětlené a strohé lodě ho Anari odnesla do kajuty, kde za zapečetěnými dveřmi služebníci odhalili hromadu lidských koster, desítky lidí, kteří byli ponecháni smrti hladem nebo udušením, nejspíš proto, že o ně myslící stroje nedbaly.

Mistryně meče vypadala utrápeně a ublíženě. Přes veškeré zapálení bojem nepřestávala Anari Idaho žasnout nad krutostí myslících strojů. Manford ji za tu nevinnost obdivoval i miloval. „Stroje musely vézt zajatce,“ povzdechla si Anari.

„Nebo experimentální subjekty pro toho ďábelského robota Erasma,“ dodal Manford. „Když lodě dostaly nový rozkaz zaútočit na tuto soustavu, o lidi na palubě se už nestaraly.“ Zamumlal modlitbičku a požehnání, doufal, že tak pomůže vyprovodit ty ztracené duše do nebes.

Když ho Anari odnášela z kajuty s lidským nákladem, minuli hranatého deaktivovaného bojového robota, stojícího jako socha v chodbě. Paže měl vybaveny čepeli a střelnými zbraněmi; jeho oblá hlava a optická vlákna vypadaly jako parodie lidské tváře. Manford znechuceně hleděl na stroj a potlačil další zachvění. *Tohle se už nikdy nesmí opakovat.*

Anari vytasila dlouhý tupý pulzní meč. „Stejně tyhle lodě vyhodíme do povětří... můžu?“

Usmál se. „Pusť se do toho.“

Mistryně meče se vymrštila jako uvolněná pružina a zaútočila na nehybného robota. Jeden úder zničil jeho optická vlákna, další ho připravily o končetiny, jiné rozbitily trup. Ze stroje, deaktivovaného celá desetiletí, nevyšel proud jisker ani mazivo, když ho porcovala.

Sklopila pohled a mezi těžkým oddechováním ze sebe vypravila: „Ve škole mistrů meče na Ginázu jsem pobila stovky takových věcí. Ještě pořád je tam povoleno používat funkční bojové roboty, aby se na nich učedníci mohli cvičit.“

Už jen při tom pomyšlení Manfordovi ztrpkla nálada. „Gináz má podle mého až moc funkčních robotů – jsem z toho nespokojen. Neměli bychom si myslící stroje nechávat jako mazlíčky. Žádný složitý stroj není k užitku.“

Anari se dotklo, že tak snížil její příjemnou vzpomínku. Tíše se ozvala: „Díky tomu jsme se s nimi naučili bojovat, pane.“

„Lidé by se měli cvičit na lidech.“

„To není totéž.“ Anari si vybila nelibost na už rozbitém bojovém stroji. Ještě jednou ho praštila a pak vykročila k můstku. Po cestě našli několik dalších robotů

a ona všechny zničila se stejnou zuřivostí, jakou cítil v srdci Manford.

Na řídící palubě se Manford a Anari setkali s dalšími členy týmu. Služebníci svalili pár deaktivovaných robotů od ovládacích panelů lodi. „Všechny motory fungují, pane,“ oznámil jeden štíhlý muž. „Můžeme navíc připojit výbušniny na palivové nádrže, nebo zahltit reaktory odsud.“

Manford přikývl. „Nálože musí být dost silné, aby smetly i všechny okolní lodě. Ta plavidla jsou pořád funkční, ale já nestojím ani o šrot. Je to... nakažené.“

Věděl, že ne všichni trpí takovými předsudky. Nekontrolovatelné skupiny úplatných lidí pátraly po lodních trasách ve vesmíru a hledaly nedotčená plavidla jako tato, aby se jich mohly zmocnit a opravit je. Bezzásadoví mrchožrouti! Vesmírná flotila VenHold tím byla pověstná; více než polovina jejích lodí byla renovovaná plavidla myslících strojů. Manford se o tom několikrát dohadoval s ředitelem Josefem Venportem, ale ten lačný byznysmen odmítal poslouchat hlas rozumu. Manford se utěšoval vědomím, že alespoň těchto pětadvacet nepřátelských válečných lodí už nikdo nikdy nevyužije.

Služebníci pochopili, že technologie je lákavá věc, plná skrytého nebezpečí. Od porážky Omnia lidé zeslábli a zlenivěli. Pokoušeli se dělat výjimky, hledali vymoženosti a pohodlí, posunovali hranice pro vlastní výhody. Šidili a vymlouvali se: *tenhle* stroj je špatný, ale nad *touhle* malinko pozměněnou technologií by se dalo přimhouřit oko.

Manford odmítal vytvářet a posunovat hranice. To byla šikmá plocha. Jedna maličkost povede k další a pak k další a svah se promění na sráz. Lidská rasa se už nikdy nesmí nechat zotročit stroji!

Otočil hlavu a obrátil se ke třem služebníkům na můstku. „Běžte. Má mistryně meče a já tu máme na práci ještě poslední věc. Pošlete vzkaz Ellusovi – za patnáct minut budeme pryč.“

Anari věděla přesně, co má Manford za lubem, dokonce na to byla připravená. Jakmile se ostatní vrátili do lodi, vytáhla mistryně meče z váčku v postroji malou pozlacenou figurku, jednu z mnoha, které si Manford objednal. Vzal ji s úctou a podíval se do přívětivé tváře Rayny Služebnice. Už sedmnáct let kráčel ve stopách této vizionářky.

Manford sošku políbil a podal ji zpátky Anari, která ji umístila na ovládací panel robotické lodě. Zašeptal: „Nechť Rayna posvěťí naši dnešní práci tady a dovolí nám uspět v nanejvýš důležité misi. Lidská mysl je svatá.“

„Lidská mysl je svatá.“ Anari šla od úst pára v chladném vzduchu, když svižným krokem pospíchala zpátky, zatímco tým už zajišťoval průlez a stahoval se z plošiny. Jejich loď odpulula od bojové skupiny.

Do hodiny se všechna útočná plavidla služebníků shromáždila nad ztemnělými robotickými loděmi. „Zbývá jedna minuta, pane,“ ohlásil mistr meče Ellus. Manford přikývl, upíral zrak na monitor, ale nahlas neřekl nic. Nebylo to třeba.

Jedna z robotických lodí vzplála a rozletěla se na kusy. Rychle za ní začala vybuchovat další plavidla se zahlcenými motorovými oddíly či palivem odpáleným načasovanými výbušninami. Nárazové vlny se spojily, rozvířily trosky do husté omáčky kovových par a šířících se plynů. Pár chvil to plálo jasně jako nové slunce, připomnělo mu to oslnivý Raynin úsměv... pak se zář zvolna rozplynula a zmizela.

Do ticha pronesl Manford ke svým oddaným následovníkům: „Naše práce tady je u konce.“